

de Jorder, hvorom her er Spørgsmaal, er Kjøbstadsjorder, som høre til Embeder, navnlig Borgmesterembeder, men ogsaa Byfkriverembederne; i de fleste Kjøbstæder ere, som de Herrer vide, Borgmester- og Byfkriverembederne forenede med Byfogedembedet. Hvad Kjøbstadsjorderne angaar, stiller Sagen sig atter forskjelligt, idet der er nogle Stæder, hvor det er anerkjendt, at Jorderne tilhøre Staten, andre Stæder, hvor de nærmest maa antages at tilhøre Kommunen, og atter andre Stæder — det bliver vistnok for de fleste Stæders Vedkommende — kan det ombisputeres, om disse Jorder tilhøre Staten eller Kommunen. Det er givet, at Indtægten tilfalder Embedet og altsaa derigjennem Staten, saalænge som den nuværende Ordning bestaar, hvad enten man antager, at Eiendomsforholdet er det ene eller det andet; men der er en stor Del af disse Jorder og maatte den allerførste Del af dem, med Hensyn til hvilke Forholdet ikke er klaret, saa at det maa imødeses, at hvis det skulde komme til en Afgjørelse, vil man fra Kommunens Side paastaa, at Jorderne tilhøre Kommunen, og fra Statens Side, at de tilhøre Staten. Det er jo et Spørgsmaal, der navnlig vil blive praktisk, dersom man nogenfinde skulde komme til en Omordning af disse Forhold, hvorefter de saakaldte kommunale Borgmesterforretninger gik bort fra de nu ansatte lgl. Embedsmænd og overdroges til de kommunale Borgmestre; saa vilde ganske sikkert dette Spørgsmaal blive brændende, idet man saa sandsynligvis fra Kommunens Side vil gjøre gjældende, at disse Jorder ere Kommunejorder og derfor maa følge med disse kommunale Borgmesterembeder. Fra Statens Side kan man jo gjøre en anden Opfattelse gjældende. Saaledes kan det altsaa stille sig noget forskjelligt med Hensyn til Eiendomsforholdene ved disse Jorder; men med Hensyn til alle Jorderne, hvad enten Eiendomsforholdene staa paa den ene eller anden Maade, er det ganske uomtvisteligt, at Indtægten tilfalder Staten, saalænge den nuværende Ordning bestaar. Derfor gaar Lovforslaget ud paa, at Staten, naar Jorden tilhører den, naturligvis kan sælge den, naar den vil; i saa Fald aabner altsaa denne Lov Afgang dertil, og det er Noget, der bliver Embedsmanden uvedkommende; han faar ikke noget Afdrag i sin Gage for Jorden; men paa den anden Side kan han ikke modsætte sig, at Staten sælger den. Men Staten kan ogsaa lade være med at sælge og i Stedet derfor overdrage Jorden i Brugforhold til Andre, Noget, som man maatte vil være opfordret til at gjøre, fordi det for Dieblillet er mindre

heldige Lider til at sælge Jord. Hvor Jorden tilhører Kommunen, gaar Lovforslaget ud paa, at det skal overdrages Kommunen, om den vil have den, imod at Kommunen saa skal udbetale 4 pCt. af Taxationssummen til Embedet. Det er altsaa denne Form, hvorunder Indtægten af Jorden i saa Tilfælde tages tilgode for Statskassen. Da det jo naturligvis kan hende, at Kommunerne ikke ville indlade sig herpaa, og man ikke kan tvinge dem dertil, saa er det bestemt, at hvis en Kommune ikke vil købe Jorden, maa Staten være berettiget til at overlade den i Brug til Andre og tage Indtægten. — Hvad endelig angaar de Embedssteder, med Hensyn til hvilke Eiendomsforholdet er omtvisteligt, maa Forholdet blive det, at der ikke kan disponeres over Eiendomsretten, i alt Fald ikke undtagen efter Overenskomst mellem Staten og vedkommende Kommune; men, naar dette Spørgsmaal, hvem der er den egentlige Eier, nu skal staa hen, saa maa Staten være berettiget til at overdrage Jorden i Brug til Andre og navnlig da til at bortforpagte den, saaledes at Forpagtningsskatten gaar i Statskassen, og Embedsmanden faaer den normerede Gage. Det er de Regler, som skulle gjælde med Hensyn til fremtidige Balancer. Saa er der i Bighed med det oprindelige Lovforslag indført en Bestemmelse, som skal komme de Embedsmænd tilgode, der allerede nu ere ansatte, og hvoraf Flere paa en meget ubillig Maade lide under disse Forhold, idet de nemlig, hvis de ønske det og tilhændegive Dvstet herom inden en vis Frist fra Loven er udkommet, kunne forlange, at Staten skal overtage Jorderne og, hvis de ere bortforpagtede, hvad de i Reglen ere, indtræde i de nu bestaaende Forpagtningskontrakter imod, at Embedsmanden faar den Del af Gagen, i hvis Sted denne Hjemmeindtægt ellers skulde være traadt. Paa denne Maade opnaas det altsaa, at Embedsmanden ikke er ubetalt for paa Grund af disse Jorder at faae mindre i Indtægt end det, som Lønningssloven normerer for Embedet. Saaledes som dette Forslag nu foreligger, har I det forsaavidt det Fortrin for Regjeringens, at det ikke lader Embedsmanden bære Risikoen i disse 5 Aar. Naar der skulde foregaa en 5 Aars Rektifikation, vilde den jo, som Enhver kan se, først for Fremtiden gavne Embedsmanden. Det Tab, han har lidt i de 5 Aar, faar han ikke erstattet. Efter dette Lovforslag vil han, naar han træffer sit Valg, kunne undgaa ethvert Tab hidrørende fra Jorden. Jeg tror derfor, at turde anbefale det ærede Thing